

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ἐνδεκα μηνὸς Ἀπρίλην,
τρέχουν λυσσασμένοι σκύλοι.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Ἦλθε πάλιν ἄνοιξις,
φύσις ἀνθισμένη,
καὶ κρασοκατάνυξις
τούς Ρωμηοὺς μουρλαίνει.

Ἦλθε πάλ' ἡ Πασχαλιὰ,
ρίχνει μία πιστολιὰ
κάθε πατριώτης...
πρασινίζει τὸ κλαρί
κι' ἐπληρώθη 'στὸ μερί
μιά Φραντζέζα πρώτης.

ῥαύμαζε τὸν Παρθενῶνα
καὶ τὴν καθεμιὰ κολῶνα
καὶ τάρχαϊα τὰ λοιπὰ,
ὅταν ἔξαφνα μιὰ σφαῖρα
σύγχρονος καὶ νεωτέρα
πρὸς τὸ γόνυ τὴν κτυπᾷ.

Τί τιμὴ γιὰ τὴν Γαλλίδα!
'στῆς εὐκλείας τὴν πατρίδα
βόλι νὰ δεχθῇ καφτὸ,
καὶ βεβαίως 'στὸ Παρίσι,
Περικλέτο, θὰ γυρίσῃ
καυχωμένη δι' αὐτό.

Κι' ὅταν ἡ φιλέλλην ξένη
θὰ πατήσῃ λαβωμένη
τὴν γεννέτειρά της γῆ,
ὅλο πόζα καὶ καμάρι
θὰ τοὺς δείχνῃ τὸ ποδάρι
μὲ τὴν ἐνδοξὴ πληγὴ.

Κι' ὅλαις θὰ λυποῦνται κι' ὅλοι
ποῦ μὲ τὸ 'δικό μας βόλι.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἑτὲμ-Πασσά γιὰ δῶρο σὰς χαρίζω διαλεκτό.

Εἰκοσιδύο σὺν ἑξακόσα
κι' ἡ Ρωμηοσύνη θρηνητιῶσα.

δὲν 'πληγώθηκε βαρειά,
κι' ἄχ, θὰ λέν, κι' ἐμεῖς μιὰ 'μέρα
νὰ πηγαίναμ' ἐκεῖ πέρα,
κι' ἄς μᾶς 'πλήγωνε μιὰ σφαῖρα
καὶ τὰ δῆό μας τὰ μεριά.

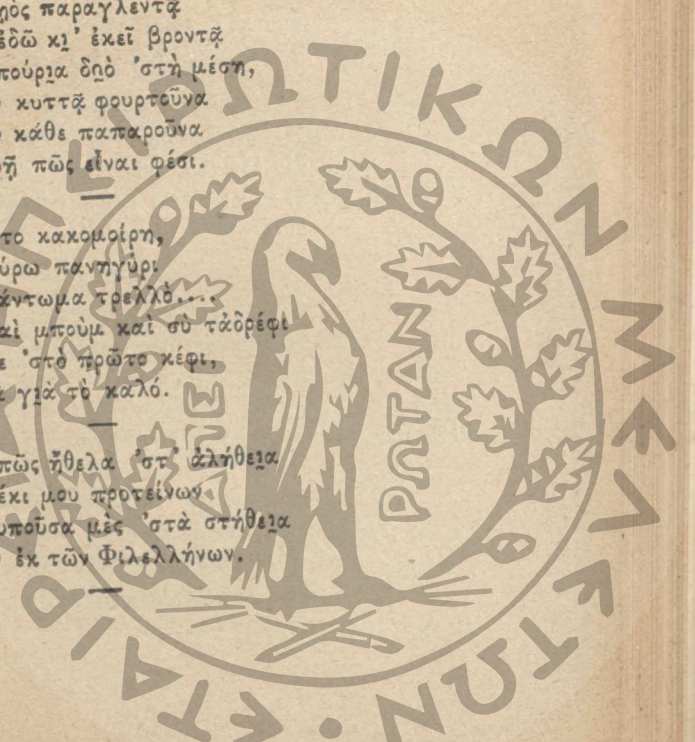
Ποῖος φιλελληνισμὸς
καὶ τί ξένος θαυμασμὸς
ἔχει πάλιν γεννηθῇ....
τέτοια χώρα σὰν καὶ τούτη,
ποῦ παραβρωμᾷ μπαρούτι,
φτοῦ της νὰ μὴ βασκαθῇ.

Ἀνθισαν ἡ Πασχαλιαῖς,
ρίξε 'λίγαις πιστολιαῖς,
Περικλέτο πατριώτη....
'σκοτωθῆκαν καὶ δῆο τρεῖς
κι' ἡ πολεμικὴ Πατρίς
ἔχαιρε κι' ἐχειροκρότει.

Ὁ Ρωμηὸς παραγλεντᾷ
κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ βροντᾷ
μὲ κουμπούρια δῆο 'στὴ μέση,
ὅταν δὲν κυττᾷ φουρτούνα
κι' ὅταν κάθε παπαρούνα
δὲν θαρρῇ πῶς εἶναι φέσι.

Περικλέτο κακομοίρη,
κύττα γύρω πανηγύρι
καὶ ξεφάντωμα τρελλό....
μπάμ καὶ μπούμ καὶ σὺ τὰδρέφι
νᾶλθωμε 'στὸ πρῶτο κέφι,
ρίξε μιὰ γιὰ τὸ καλό.

Ἄχ! πῶς ἤθελα 'στ' ἀλήθεια
τὸ τουφέκι μου προτείνων
νὰ 'κτυποῦσα μὲς 'στὰ στήθεα
κάποιον ἐκ τῶν Φιλελλήνων.

Καὶ νεκρὸς νὰ πῆσῃ κάτω
μ' ἐν' ἀντίο ντέλ πασσάτο
μ' πρὸς 'στὰ θεῖα τὰ τεμένη,
γιά νὰ μάθῃ τί σημαίνει
πᾶς Φιλέλλην πατριώτης
τῶν Ἑλλήνων ἀρχαιοῦτης.

Περικλέτο μου, μὴ χάσῃς, κί' ἔσως εὐρωμε μπελάδες
μέ τῆς ξένης τὴν πληγὴν,
τὴν ἐπέτειον τῆς νίκης ἐξυμνοῦν οἱ Τουρκαλάδες
εἰς τῶν Θεσσαλῶν τὴν γῆν.

Θοδωράκη Σακαράκα, πήγαινε 'στὴν Κηφισσιὰ
νὰ χορτάσῃς μέ δροσιὰ.
Δρόσον δὸς 'στους Ἡμετέρους, σεβασμὶα κορυφή,
τούτῃ μόνον θ' ἀπομείνῃ γιὰ τὴν στρουγγα σου τροφή.

Πέταξε σὰν πεταλούδα
μὲς 'στὰ ρόδα, μὲς 'στους κρίνους,
κί' ἀπ' ἐδῶ καὶ σὺ τραγοῦδα
τοὺς πολέμους μας ἐκείνους.

Μοναχὸς μέ τῶν Βορείων τὰς πνοὰς νὰ πολεμῇς,
ἐπινίκεια κί' ὁ Τοῦρκος, ἐπινίκεια κί' ἐμεῖς,
κί' ὅλοι μας στεφανωμένοι
μέ τῶν μαρουλιῶν τὰ φύλλα,
καὶ μέ κλάραις ὠπλισμένοι,
ταβανόσκουπαις καὶ ξύλα,
'στὰ ρεζίλικα τὰ στίφη
τοῦ κατακτητοῦ Καλίφη
νὰ φωνάζωμε σικτίρ,
δείχνωντάς τοὺς πῶς μαράζι
δὲν 'συνείθισε νὰ βάζῃ
τῶν Ρωμηῶν ὁ χαρακτήρ.

Ἐπινίκεια κί' ὁ Τοῦρκος, ἐπινίκεια κί' ἐδῶ
κάθε στόμ' ἄς τραγουδῇ,
τὴν ἐπέτειον τῆς νίκης τῶν Ἑλλήνων τραγουδῶ,
τῆς φευγάλας δηλαδὴ.

Σὰν καὶ πέρσου τέτοια 'μέρα, μὲς 'στὴν γῆν τῆς Θεσσαλίας
ἔφαγαν οἱ Τουρκαλάδες τοὺς ἀμνούς τοὺς ὀβελίας,
σὰν καὶ πέρσου τέτοια 'μέρα
Τοῦρκοι 'μπῆκαν ἐκεῖ πέρα.

Κί' ἂν ἐμπῆκαν τί μ' αὐτό;
δὲν ἐδώσαμε λεφτό.
Κί' ἂν ἐμπῆκαν τί μέ τοῦτο; πάλι θάγουν ἀπ' ἐκεῖ
δίχως νίκης μουσική.

Δὲν ἐσκέφθησαν καθόλου
τὰ ζαγάρια τοῦ διαβόλου
πῶς διπλὸ θὰ κάνουν κόπο
γιὰ νὰ 'μποῦν σὲ ξένο τόπο.
Μιά ποῦ θάμπουν, μιά ποῦ θάβουν, καὶ θὰ πᾶν χαμέν' οἱ
καὶ θὰ 'δῃς πῶς ἄρον ἄρον [κόποι,
τὰ φουσάτα τῶν βαρβάρων
θὰ τὰ βγάλῃ μετ' ὀλίγον ἢ προστάτις μας Εὐρώπη,
κί' οἱ Ρωμηοὶ καθὼς καὶ πρῶτα
θὰ γενοῦν κατακτηταί,

καὶ θὰ στρέψωμεν τὰ νῶτα
πρὸς τοὺς Τοῦρκους νικηταί.

Π. — Κί' ἂν ἐμπῆκανε καὶ τί;
κί' ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ,
ξεφαντόνω καὶ χορεύω
καὶ τὸν Τοῦρκο κοροϊδεύω.

Ἐξω, Τοῦρκο κουνενέ,
σύρε μέ τὴν Πασχαλιὰ
μές 'στὴν Κόκκινη Μηλιὰ
γιὰ νὰ σκούξῃς ἀμανέ.

Σύρε, Τοῦρκο, 'στὰ κομματῖα,
μὴ τὸ χῶμα μας πατῆς,
κί' εἶσαι μόνον γιὰ τὰ μάτια
τῶν Ἑλλήνων νικητῆς.

Ἄμμ' δὲν τόξερες, βρέ βλάκα, πῶς 'στῆς δόξης τὴν Πηλιὰ
κί' ἂν εἰσέλθῃς κί' ἂν νικήσῃς
δὲν 'μπορεῖς νὰ κατακτήσῃς
μὴτε τόσην δὰ λωρίδα,
ἐπειδὴ κατὰ καθῆκον ἄλλοι βγαίνουν ἀντικρὺ σου
καὶ σοῦ λένε «Ξεκουμπίσου»;

Ὅμως τώρα 'πῆρες κάθο, καὶ γιὰ τοῦτο προσπαθῖς
ἐπινίκεια νὰ ψάλῃς γιὰ νὰ παρηγορηθῇς,
μὰ γιὰ τοῦτα, Τουρκαλά,
πηδηκτὸς σὲ περγελᾶ
κί' ὁ Παπποῦς ὁ Κορδονάτος,
ποῦ σ' ἐπῆγε κατὰ κράτος.

Ἐπινίκεια κί' ὁ Τοῦρκος, ἐπινίκεια κί' ἐμεῖς,
μὴν ἐπαίρεσαι, Σουλτάνε,
κί' ὅλα κουτουροῦ θὰ πᾶνε,
τῆς δὲ νίκης τὸ στεφάνι θ' ἀπομείνῃ 'στους ὁρμαί.

Ἐάπλωσε σὲ ρόδων στρώμα
καὶ τὸ θάλλον ὕμνει χρῶμα
ροδοχρῶν παρειῶν...
ρίξε κί' ἄλλη κουμπουριά
νὰ πληγώσωμε μεριά
Φιλελλήνων κυριῶν.

Μὲ τὰ μάτια σὰν γαρίδες
κύττα δὴδ' ὀφθαλμοὶ Ἀγγλίδες,
ποῦ σεπτὰ θαυμάζουν ἔδῃ...
τί καθόμαστε κί' ἐμεῖς;
σῆκω λάβωσέ τὴν Μίς
νὰ λαβώσω τὴν Μυλλαῖδη.

Φ. — Ἦλθε πάλι Πασχαλιὰ
καὶ βαροῦνε τὰ βιολιά
'στ' ἀνθισμένα περιβόλια,
κί' ὁ λαὸς δ' μεθυσμένος
σ' ὅλαις τῆς ντροπαῖς του ξένος
τῆς Λαμπρῆς σκορπίζει βόλια.

Περικλέτο κακομοῖρη,
ποῦ πεθαίνει γιὰ παλάτα,

τώρα θάβουνε κί' οἱ τσίροι
καὶ θὰ τρῶς τσιροσαλάτα,
κί' ἐγὼ δείχνωντας τὸν τσίρο πρὸς τοὺς φίλους ποῦ καὶ ποῦ
θὰ φωνάζω, Περικλέτο: «νὰ τὸ κόμμα τοῦ Παπποῦ».

Ἦλθε πάλι Πασχαλιὰ,
ζεῦκι κάθε φαμελιὰ
κί' ὁ κυρίαρχος στουπί...
Περικλέτο, ξαναδρόντα,
κί' ἔχομε πολλὰ προσόντα
γιὰ νὰ 'δοῦμε προκοπή.

Ἐάπλωσε μὲς 'στὸ γρασίδι,
φρέσκα χόρταινε κουκιά,
λουζε Φράγκους καὶ Τουρκιά
μέ πατόκορφο βορσιδί.

Τέσσερα νὰ μὴ σὲ μέλῃ,
κί' ὁ Σουλτάνος κί' ἂν δὲν θέλῃ
τόπον τῆς ὀργῆς θὰ δώσῃ
καὶ τὴν γῆν μας θὰ κενώσῃ.

Καὶ θὰ 'δῃς καὶ σὺ, βρέ βλάκα,
πῶς ἐδῶ μετὰ κυνήγι
κί' οἱ πολλοὶ καθὼς κί' οἱ λίγοι
θέλουν τὰ γαλόνια πλάκα.

Ἦλθε πάλι Πασχαλιὰ,
κουτσουλῶνε τὰ πουλιά,
φέγγει πῶς οὐράνιον,
κί' ἔνεκα τῶν Ἰσπανῶν
εἶναι λίαν πιθανόν
νὰ σταθῇ τὸ δάνειον.

Πότε μέσα 'στὸ Παρίσι, πότε μέσα 'στὸ Λονδίον
λὲν πῶς ἐκδοσεῖς θὰ γίνῃ τοῦ δανείου τῶν Ἑλλήνων,
καὶ μ' ἐκδοσεῖς κάθε τόσο ξημερώνει καὶ βραδυναίει
κί' ἡ καὶ μὲν ἡ Θεσσαλία δὴδ' κενώνει, τρεῖς ἀδειάζει.

Πανηγύρεις τοὺς πολίτας συγκαίνουν τῶν Ἀθηναίων
κί' ὁ Διάδοχος θὰ κἀνὴ ταξιδιάκι δὴδ' μηνῶν,
παίει μέ τὴν Πριγκηπέσσα καὶ τὰ δύο του τάγῳρια
'στὸν παπποῦ, 'στὴν πεθερά του, καὶ 'στὴ μάμμη τὴν Βιτώρια.

Π. — Ἀνθισαν ἡ Πασχαλιάς,
μὰ καὶ σὺ θὰ φᾶς ξυλιαῖς,
κί' ἔλα στρώσε μου τὴ ράχη
νὰ δουλέψῃ τὸ μπερντάχι.

Ὁ Φαδουλῆς συνομιλεῖ
μέ τὴν κυρίαν Φαδουλῆ.

(Τὸ ζευγάρι τὸ χρυσὸ
μπαίνει μὲς 'στὸν «Παρνασσό».)

Ἦ Φ. — Πόσος καιρὸς ἐπέρασε χαμένος, μὸν μαρι,
ποῦ ὁλόλου δὲν 'γαργάλισαν τῆς φτέρνας μας χοροί,
πόσος καιρὸς δὲν ἔγινε 'στὸν πόλεμον θυσία
καὶ μίαν φράσιν Γαλλικὴν δὲν εἶπα δημοσία.

Πόσος καιρὸς ἐπέρασε, κί' ἐμεῖς νυχθημερόν
'στὰ σπήτια μας κλεισταῖς
παρκέτα δὲν ἐβλέπαμεν κί' αἰθούσας τῶν χορῶν
καὶ μούραις μας γνωσταῖς,
μὴτε κανένα ροσσινὸλ ἡκούσαμεν εἰς ἔλση,
μηδὲ τοῦ Στράους βάλσι.

Ὁ Φ. — Πόσος καιρὸς ἐπέρασε, κί' ἐγὼ, μὰ φάμ, δὲν εἶδα
σοβαντισμένα κόκκαλα, σοβαντισμέναις πλάταις,
αὐτὸς ὁ ψευτοπόλεμος μᾶς ἔστριψε τὴν βίδα
καὶ μ' ὅλους τοὺς μπουρζοαζὶ μᾶς ἔκανε σαλάταις.

Ἦ Φ. — Δὲν θέλω πλέον τοῦ λοιποῦ γιὰ τέτοια νὰ μοῦ λῆς
νὰ μὴν τῆς φᾶς καλαῖς,
γιὰ Θεσσαλία δηλαδὴ καὶ τέτοιαις ἀναγούλαις
'στὴ σάρα νὰ μιλῇς, 'στους δούλους καὶ 'στῆς δούλαις,
κί' ὅχι σ' ἐμένα τὴν κυρά
νὰ μὴ σὲ κάνω μασκαρά.
Συνδιαλέγου γιὰ χοροὺς καὶ γιὰ χορῶν ρωμάντζα,
μὴ ποῦρ λὰ Γκρές κονθερσασιόν, γιὰτ' εἶναι προστυχάντζα.

Ὁ Φ. — Σώπα πάτρης φλυαρία,
ὡς ἐδῶ καὶ ζούσκ' εἰσι,
τώρα χόρεψε καὶ σὺ,
παρντοννέ μοᾶ, κυρία,
κί' ἂν προπὸ καὶ τοῦτ' ἂν φέ
πᾶμε τώρα 'στὸ μπουφι.

Κύττα τοῦτον μέ τὸ μούσι,
κύττα κί' ἄλλον λιγερὸ,
κύττα ντιστεγκέ λεφοῦσι
λυσσασμένο γιὰ χορὸ.

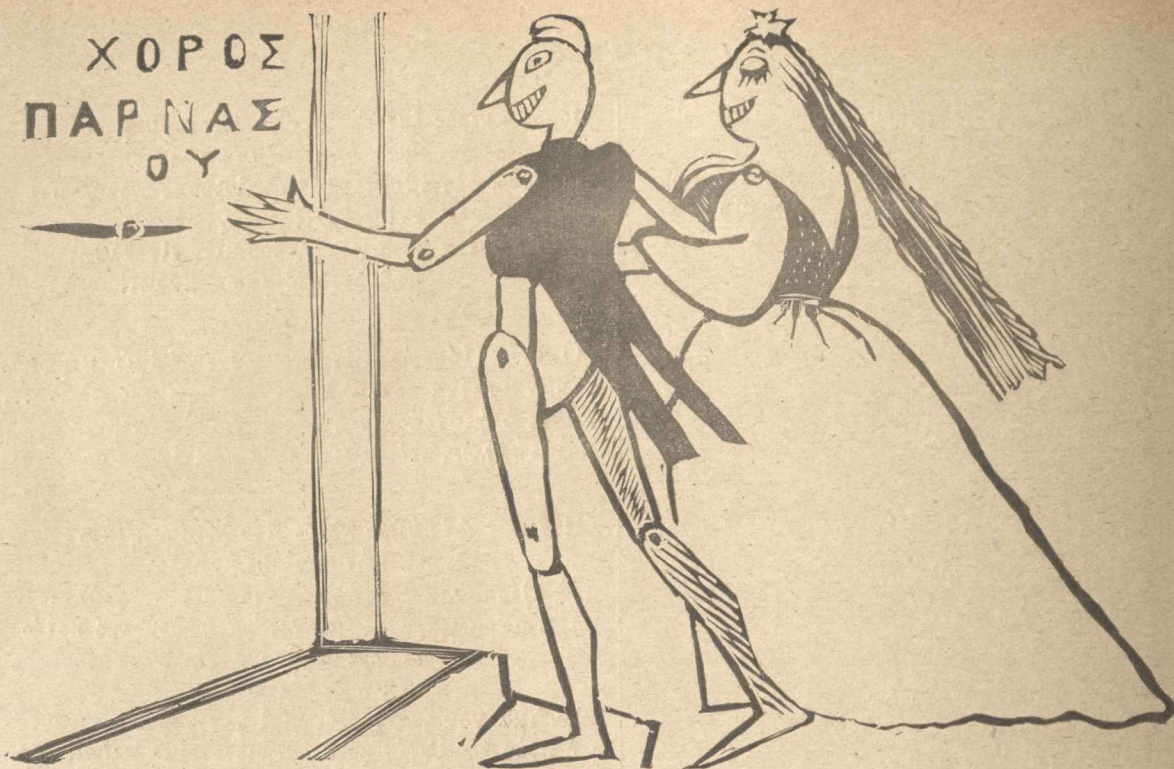
Τί μαριόλαις, τί μαριόλοι!
κί' ἂν ἐπέρασε τὴν Πόλι
δὲν θὰ νοιώθανε χαρὰ
σὰν καὶ τούτῃ τὴν φορὰ,
ποῦ τὰ χέρια τῶν θὰ σμίξουν
καὶ τῆς μέσαις τῶν θὰ σφίξουν.

Δὲν 'μπορεῖ κανεὶς νὰ δῇν τὸν παρὰ τοῦ κουτουροῦ
δίχως γλῆντι κᾶν κοντσέρτου, κᾶν Θεάτρου, κᾶν χοροῦ.
Βλέπεις τοῦτον τὸν ἰδρώτα, ποῦ μᾶς ἔλουσεν ἄδρός;
εἶναι τῆς φιλανθρωπίας ὁ πανάγιος ἰδρῶς.
Βλέπεις κάθε καβαλιέρο μέ τὴν τόση τὴν γαλαῖδα;
εἶναι τῆς φιλανθρωπίας ὁ πᾶν ἰδρῶς.
Βλέπεις καθεμιά κυρία καὶ ξεστήλωτὴ χορεύτρα;
εἶναι τῆς φιλανθρωπίας μιὰ ξεκάρφωτὴ δουλεῦτρα,

Τοῦτ' ἂν φέ φιλανθρωπία δὲν 'μπορεῖ ζαμὲ νὰ γίνῃ
μές 'στῆς δόξης τὸ καμίνι,
ἂν δὲν σμίξουν καβαλιέρων καὶ χορευτριῶν τὰ χνώτα
κί' ἂν φιλανθρωπὸν δὲν χύσουν τὰ ποδάκια μας ἰδρώτα.
Δι' αὐτοῦ καὶ τώρα πρῶγου σκλάβοι πρόσφυγες πολλοὶ
καὶ δὲν κλείνει μιὰ γιὰ πάντα τῶν Ἀπόρων ἡ Σχολή.

Βοαλά, μὰ σὲρ κυρία, βοαγιέ τοὺς φιλανθρώπους
μέ τοὺς Γαλλικοὺς τοὺς τρόπους,
βοαγιέ λουμιέρ καὶ φῶτα, βοαγιέ κί' αὐτὰ καὶ τᾶλλα,
βοαγιέ φιλανθρωπίαν μέ τῆς σούπας τὴν κουτάλα.

ΧΟΡΟΣ ΠΑΡΝΑΣ ΟΥ

Δώδεκα δραχμαῖς δὲν δίνω δίχως τίποτα, κυρά μου,
θὰ γλεντίσω τὸν παρὰ μου.
Τῶν Ἀπόρων παῖδες ἴτε
καὶ τὸν πλοῦτον εὐλογεῖτε,
Ἰπλήρωσα, μὰ θὰ χορέψω... μουσικῆς ἀρχίζουν κρότοι,
κι' οἱ πτωχοὶ τὸν ἄρτον τρώγουν ἐν λεπτῶν ποδῶν ἰδρώτι.

Μωρὲ σπῆτι!... κὲλ μαιζόν!
Ἦ Φ.— Ὅντως, βουζ' ἀβὲ ραίζόν.
Ὁ Φ.— Νὰ καὶ μία ρέν ντὶ μπάλ.
Ἦ Φ.— Κύττα χρώμα, ἴλιγο πάλ.
Ὁ Φ.— Νὰ καὶ μία σὰν γκαβὴ
μὲ φουστάνι τσιγμαβί.
Ἦ Φ.— Νὰ καὶ μιὰ μὲ ρόζ φουστάνι.
Ὁ Φ.— Τοῦτ' ἀ φὲ θὰ μὲ μουρλάνη.
Ἦ Φ.— Πόσον ἄσχημα προφέρεis,
πρόστυχος χωρὶς ἐφφὲ,
κι' ἄλλο Γαλλικὸ δὲν ξέρεις
παρ' αὐτὸ τὸ τοῦτ' ἀ φέ.

Ὁ Φ.— Ρωμαϊκὸ σκίρτα
μὲ δάφναις, μὲ μύρτα,
μὲ φούρια τρελλή...
τὰ πράσινα φύλλα,
τὰ κόκκινα μῆλα
μ' ἀρέσουν πολὺ.

Χορεύουνε Μούσαις
κι' ἀνάβουν πατούσαις
Ρωμηῶν μαλακαῖς,
καὶ κρύβετ' ἐμπρὸς μας
καθένας ἑχθρὸς μας
καὶ βλάξ τενεκίς.

Χοροὶ καὶ μεθύσια
καὶ γλέντια περίσσια,
ποῦ δίνουν ψωμί,
μὰ νά! ξημερώνει...
τῆς δόξης μας χρόνοι
μὴ φεύγετε, μὴ.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ Καμηλιέρης ἔδωσε 'στὸ Θέατρον κι' ἐπῆρε
καὶ πάλιν μέγαν θρίαμβον ἀπὸ τοὺς πρώτους ἡρε.
Μὰ τί χορὸς ὑπὲρλαμπρος... καὶ νότα νὰ μὴν ξέρῃς
λὲς πῶς ἀξίζει στέφανον αὐτὸς ὁ Καμηλιέρης.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ραγδαίας τῶν πνευμάτων καταγίδος
Συνδεδασμένος ἐβγήκε μέγας Πνευματοποιῶν Χαλκίδος,
Πρόεδρος ἀνεκηρύχθη Γάμα Χατζηπαναγιώτης,
πνευματοποιὸς ἐν πρώτοις,
Ἀντιπρόεδρος σπουδαῖος τοῦ Συνδέσμου Δεδιτῆς,
Ντὶ Πανάγος ὡς Ταμία, Γραμματεὺς ὁ Σαμαρτῆς.

Ὁ ρέκτης Ἀντισταγγελεὺς τοῦ Ἰάγου τοῦ Ἀρεῖου,
Μαγιάκης δ' ἐκρίπυστος, ἀνὴρ Δικαστηρίου,
ἐξέδωκε πολὺτιμον ἐσχάτως συγγραφὴν
τὰ μάλιστα σοφὴν,
τὴν καθ' ἣμᾶς Πολιτικὴν Δικονομίαν ἦτοι,
καὶ τόσα περισπούδαστα προτάσσει καὶ κηρύττει.

Συλληπητήρια θερμὰ πρὸς τὸν Συνοδινόν,
τὸν ψάλλον τὸν τρανόν,
ὁποῦ τὸν πολυφίλητον Νικίαν του θρηνεῖ
καὶ πόνος ποῦ δὲν γράφεται τὸν κάνει νὰ πονῇ.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὅλο μέτρα καὶ ρυθμὸς,
'στῶν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμός.